

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 2951/2020
05.11.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле мал. АА из ..., коју заступа законска заступница ББ из ..., чији је пуномоћник Нинослава Васић адвокат из ..., против туженог Града Лесковца, кога заступа Градско правобранилаштво, ради стицања без основа, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2756/19 од 20.01.2020. године, у седници већа одржаној 05.11.2020. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2756/19 од 20.01.2020. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Вишег суда у Лесковцу Гж 2756/19 од 20.01.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лесковцу П 5275/18 од 10.05.2019. године, у првом страву изреке одбијен је тужбени захтев којим је малолетна тужилца тражила да се тужени обавезе да јој, на име стеченог без основа, исплати 120,00 динара са законском затезном каматом од 12.01.2016. године до исплате. У другом ставу изреке обавезана је тужилца да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 13.500,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Лесковцу Гж 2756/19 од 20.01.2020. године одбијена је као неоснована жалба тужиле и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилца је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, на основу члана 404. ЗПП.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да нису испуњени услови за одлучивање о

ревизији као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП. По оцени ревизијског суда, нема потребе за новим тумачењем права, што је у складу са ставом израженим у одлуци Уставног суда I Уо 641/14 од 01.12.2016. године и правним дејством одлука Уставног суда, у смислу одредаба члана 62. у вези члана 59. Закона о Уставном суду, будући да одлука Уставног суда има правно дејство од дана њеног објављивања у „Службеном гласнику РС“, а Уставни суд није одредио начин отклањања последица насталог применом општег акта који није у сагласности са уставом или законом.

Осим тога, Уставни суд је у својој одлуци Уж 8199/2018 од 18.11.2018. године изразио становиште да је правно дејство *ex tunc* утврђујуће одлуке Уставног суда донете у поступку оцене уставности и/или законитости општег акта, могуће успоставити само по основу члана 61. став 1. Закона о Уставном суду, а што у конкретном случају није учињено. Због тога је уставно правно неприхватљиво становиште о испуњености услова за примену института стицања без основа из члана 210. став 2. ЗОО, као и успостављања одговорности туженог по основу члана 172. став 1. ЗОО.

У конкретном случају ради се о спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП у коме није дозвољена ревизија по члану 479. став 6. ЗПП, због чега је на основу члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић